

Мики Гибсън работеше за „ПроАй“, като използваше компютърните си умения. Компанията се беше специализирала в проследяването на активи на богати измамници, които продължаваха да се радват на луксозен живот, подигравайки се на съдилища и кредитори, скрити зад стена от безскрупулни адвокати, ловки счетоводители и специалисти по черен пиар. Толкова много хора бяха натрупали богатството си по престъпен начин, че „ПроАй“ – и съответно Гибсън – бяха затрупани с работа.

Някои богаташи очевидно не обичаха да плащат задълженията си, сякаш смятаха себе си за изключение от правилата. И докато данъчните редовно проверяваха представителите на по-обикновените професии като автомобилен механик, касиер в супермаркет или общ работник в склад – и то за суми от порядъка на хиляда-две хиляди долара, тъй като очевидно бяха лесна плячка, – армиите от счетоводители и адвокати, с които разполагаха баровците, явно плашеха ревизорите.

Гибсън лично беше присъствала на снемането на показания на милиардер, обвинен в укриване на данъци. Магнатът бе заявил, че неговият бизнес създава хиляди работни места и неговите служители плащат данъци, докато той самият получава твърде ниски приходи, тъй като по-голямата част от милиардното му състояние е вложена в ценни книжа (които милиардерът залагаше като обезпечение по кредити, за да покрива екстравагантния си начин на живот и да избягва плащането на данъци), освен това дарява сериозни суми за благотворителност. Когато юрисконсултът на данъчните изтъкна, че това не е оправдание да избягва плащането на данъци върху реалните си доходи, милиардерът не го наруга. Той просто отвърна: „Изчакайте, докато започнем ние да правим законите. Това ще стане съвсем скоро“. След което вече наруга представителя на данъчната служба.

Тя отпи от чая и отхапа от курабийката, сложи си слушалките и затрака по клавиатурата. Сегашната ѝ работа не можеше да се сравнява с полицейските разследвания и прилива на адреналин, който ги съпровождаше. Но животът е пълен с компромиси. И това беше един от тях. За доброто на семейството ѝ. Всяка майка би я разбрала.

След време Мики Гибсън може би щеше да срещне мъж, с когото да прекара живота си, но сега вероятността за това бе доста ниска. Защо? Защото Питър Гибсън ѝ беше отнел твърде много неща, на първо място сред които вярата. Вярата в мъжете и – което бе несравнимо по-лошо – вярата в себе си.

Тя се приготви да продължи работата си по издирването на мошеник, който имаше активи в размер на два милиарда долара, но уви, също и задължения в размер на четири милиарда. Поредният свръхбогат измамник. Просто един от многото. Преди двайсет години в света имаше по-малко от петстотин милиардери. Сега броят им приближаваше три хиляди. Това беше

огромно богатство, съсредоточено в ръцете на малцина избраници. За всички други оставаше далеч по-малко.

И тогава телефонът иззвъня.

Това бе моментът, в който целият живот на самотната майка Мики Гибсън отиде по дяволите.

– Госпожо Гибсън, обажда се Арлийн Робинсън от „ПроАй“. Работя със Зеб Браун. Знам, че преди малко разговаряхте по телефона с него.

– Точно така. Има ли проблем със запорирането на активите?

– Не, всичко върви отлично. Колегите работят с Бермуда, ще се свържат с Цюрих и Чад веднага щом банките там отворят. Както винаги, справили сте се отлично.

– Благодаря. Май не сме разговаряли досега – каза Гибсън, отхапа от курабийката и отпи от чая си.

– Така е. Работя за „ПроАй“ от осемнайсет месеца, но едва преди три седмици ме прехвърлиха в отдела на господин Браун. Той винаги се е изразявал много ласкаво за вас – засмя се Робинсън.

– Какво има? – попита Гибсън.

– Той ми каза, че ви е посъветвал да се позабавлявате някъде тази вечер. За сметка на компанията, разбира се.

– Да, така е – отвърна Гибсън развеселена.

– Разпитах колегите за вас, преди да ви звънна. Вие сте самотна майка с две деца, нали?

Сега Гибсън разбра защо Робинсън се бе засмяла.

– Да. В момента, в който казвах на Зеб да блокира онези сметки, синът ми повръщаше върху мен.

– У дома имам три хлапета, ненавършили пет, затова напълно ви разбирам. И съм наясно, че няма как да зарежете децата си и да излезете да празнувате.

– Говорите като истинска майка – усмихна се Гибсън. – Къде сте базирани?

– В Олбани. Разбрах, че преди десетина години тук е била централата на „ПроАй“, преди компанията да стане глобална.

– Точно така. Работя с тях от около две години. Добра фирма.

– И позволява на служителите си да работят дистанционно, което е чудесно.

– Да, така е. Какво мога да направя за вас, госпожо Робинсън?

– Моля, наричайте ме Арлийн. Работата е там, че... поръчението е малко необичайно, но въпреки това ме помолиха да се свържа с вас и да попитам дали ще го приемете.

– Слушам ви – подкани я Гибсън.

– Има едно старо имение с просрочена ипотека край Смитфилд, Вирджиния, на брега на река Джеймс, което вече е собственост на банката. Шефовете се сетиха за вас, защото живеете наблизко.

– За какво, по-точно, са се сетили?

– Искат да отидете в имението и да направите опис на имуществото. Според информацията, с която разполагам, ключът е оставен под статуя на котка, разположена до входа. Можете ли да повярвате?

– Това наистина е малко необичайно. Аз обикновено работя по интернет.

– Знам. Но това се отнася за повечето служители на „ПроАй“. Предавам ви това, което ми казаха. Шефовете биха искали да отидете там още днес, ако е възможно. Можете да говорите със Зеб, ако желаете, но в момента е в среща. А работата трябва да се свърши бързо. Предполагам, че ще получите хубав бонус, ако изпълните задачата.

Гибсън се замисли. Излизането щеше да ѝ се отрази добре и да ѝ донесе малко разнообразие от взирането в компютърния екран през следващите няколко часа. А бонусите винаги бяха добре дошли. Налагаше се да позвъни на родителите си и да провери дали могат да дойдат. Гибсън разполагаше с графика им. Отвори файла и... *Днес никой от тях няма записан час при лекар. Истинско чудо!*

– Мисля, че ще успея. Какво можете да ми кажете за имота? Какъв е интересът на „ПроАй“?

– Информацията е на екрана ми. Имението е построено през двайсетте години на миналия век от Мейсън Ръдърфорд. Богат индустриалец, натрупал пари от железници, дърводобив, рудници... Притежавал имение в Колорадо, пететажна градска резиденция в Ню Йорк и въпросната къща във Вирджиния. Построена е на мястото на имението на британски благородник, опожарено по време на Войната за независимост. Нищо чудно там да се навърта някой и друг призрак – добави шеговито Робинсън.

– Винаги съм си мечтала да стана ловец на призраци.

– Ръдърфорд починал през хиляда деветстотин и четиресета година, а съпругата му Лаура, която била доста по-млада, живяла там чак до деветдесет и осма. Тя починала на стогодишна възраст, след което имението било занемарено. Поддръжката му сигурно струва цяло състояние.

– А сегашният собственик? – попита Гибсън, която вече се чудеше какво ще облече.

– А, това е прословутият Рутгер Новак. Той купил имението преди седем години и похарчил доста пари, за да го реновира.

– Рутгер Новак? Чувала съм го.

– Не се съмнявам. Преди време пътищата му с „ПроАй“ се пресекли... Простете, ако ви разказвам неща, които вече знаете, но Новак е германец. Преди трийсетина години бил крупен бизнесмен, но все се замесвал в разни тъмни сделки. Търгувал с оръжие, подкрепял разни блискоизточни диктатори. Имал репутацията на двуличен и ненадежден партньор. През

годините претърпял някои неуспехи и мнозина очаквали да слезе от сцената и да се наслаждава на парите, които му били останали. Но той очевидно взел някои грешни решения, в резултат на които фалирал и започнал да трупа заеми. Впоследствие се оказало, че активите, с които е обезпечавал кредитите, не струват абсолютно нищо. „ПроАй“ го издирваше в продължение на години от името на дузина клиенти, но разследването се оказало пълен провал, компанията не успяла да открие и един долар.

– Много добре знам – отвърна Гибсън. – Това се е случило, преди да постъпя в „ПроАй“, но фирмата не е забравила случая. Той се е превърнал в нещо като легенда. Разказват за него по време на обучението като един вид предупреждение какво може да се случи, ако проявим самодоволство и не положим достатъчно усилия.

– По всичко изглежда, че Новак си получил заслуженото. През последните няколко месеца изгуби и последния си цент.

– В страната ли е, или отново е избягал както миналия път?

– Според досието, с което разполагаме, Новак е изчезнал безследно. Той дължи толкова много на кредиторите, че те се опитват да сложат ръка върху всичко, което някога е притежавал. Включително върху имението. Затова фирмата иска да отидете там. Шефовете искат да се реваншират за случилото се преди време.

– Споменахте, че имението се намира близо до Смитфилд. По-конкретно? Робинсън натисна няколко клавиша и обяви:

– Разположено е между Богартс Бийч и Ръшмир, на брега на залива Бървел – каза тя, след което продиктува точния адрес.

– Добре, знам къде се намира. Най-краткият път до там включва пътуване с ферибот, но ще ми отнеме само час, ако се съобразя с разписанието му. По-дългият маршрут изисква да тръгна с колата на юг към Нюпорт Нюз, да пресека река Джеймс, да продължа към Смитфилд, след което шосето описва полукръг с дължина десетина километра... това също ще ми отнеме около час в зависимост от трафика. Да, ще тръгна по този маршрут.

– Виждате ли? Добре е човек да познава местната география.

– Изненадана съм, че досега никой не е отишъл в имението.

– Научихме за него преди малко, затова Зеб не го е споменал по време на разговора ви. Нотариалният акт е издаден на името на фиктивна компания. Едва сега разбрахме, че Новак е свързан с нея. Той е заложил цялото си имущество пред нашите клиенти и е подписал документи, с които им предоставя достъп до всичките си имоти. Надяваме се да е избягал набързо и да не е успял да опразни имението. От информацията, с която разполагаме, знаем, че обича лукса. Там сигурно е пълно със скъпи вещи – картини, мебели, скулптури... Предполагам, че кредиторите ще отнесат ориенталските килими и сребърните прибори, ще опразнят дори избата и библиотеката. Въпреки това ще извадят късмет, ако получат повече от пет цента за всеки долар, който Новак им дължи.

- Да, така е. Добре, ще тръгна колкото се може по-скоро.
- А децата? – попита Робинсън.
- Сега ще звънна на родителите ми. Те живеят наблизо.
- Имате голям късмет. Моите живеят на Западното крайбрежие. Мисля, че нарочно избягаха колкото се може по-далече от мен.